

На 24 ноемврий 1843 г. той развива предъ цариградския си приятель една анти-гръцка национална идеология, която допълня съ следнитъ размисли и констатации: „Нашиятъ народъ се принуди отъ политическитъ и търговскитъ отношения съ гръцитъ да приеме последнитъ като учители и възпитатели; въведе се тѣхниятъ езикъ въ училищата ни, но следъ многогодишна борба народътъ ни се увѣри, че отъ това претърпѣ голѣма загуба, защото нѣма между тѣзи два народа еднаква морална подготовка. И така нашиятъ народъ несъзнателно работѣше за благоденствието на гръцитъ и за своя вреда и гибель. Гръцитъ сж причина на нашето невежество, взеха въ ржцетъ си духовното началство, изхвърлиха езика ни отъ нашитъ черкви и въведоха у насъ една галиматия, тѣй щото единъ не разбира друго“. И Селимински продължава да излага, позовавайки се на личния си опитъ, какъ постъпватъ гръцитъ, когато трѣбва да подчинятъ и обсебятъ духа на единъ младъ българинъ въ училищата си. „Най-напредъ му измѣняватъ кръщелното име, или му даватъ небългарско презиме. Второ, внушаватъ му да презира езика, родителитъ си, народа си. Следъ това такъвъ българинъ отрича своя произходъ и до мания се бори противъ своя народъ...“ Откъснатъ отъ естественитъ си връзки и чувства, неопитниятъ младъ човѣкъ е вече гръцки прозелитъ, способенъ на всѣка зла омисль срещу сънародницитъ си, агентъ между българитъ на „чужди нрави и противонародни стремежи“. Така мисли, така освѣтлява и така действува Селимински между другаритъ си, и отъ всичко е ясно, че най-малко той може да бжде заподозрѣнъ въ поддаване на гръцката пропаганда. Но върху това е излишно да се настоява повече. Важното за насъ при цолемиката на Раковски, съзрѣлъ безосновно въ дѣлото отъ 1843 г. нѣщо пакостно, нѣкакво гръцко предателство, е, че за подкрепа на обвинението си той привежда нѣколко отъ протоколитъ на трако-славянската организация. Така ние имаме възможность да узнаемъ нѣщо повече за усилията на Селимински по тая точка и за лицата, които му даватъ съдействието си, като членове на атинската българска колония.

Именно, въ единъ протоколъ, съставенъ на 23 септемврий 1843 г., се съобщава, че „трако-славянитъ“ въ Атина се събрали въ храма на Тезея и избрали настоятелство, съставено